

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΗ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Τῶν ὄρων μας μεταβολή, ενδιαφέρουσα πολύ.

Γράμματα καὶ συνδρομαὶ—ἀπ' εὐθείας πρὸς ἐμέ,
Συνδρομὴ γὰρ κάθε χρόνο—ὁ κτὼ φράγκα εἶναι μόνον.
Γιὰ τὰ ξένα δυὼς μέρη—δέκα φράγκα καὶ στὸ χέρι.

Ἐκαστὸν καὶ τρίτον ἀριθμοῦντες χρόνον
τὴν κλεινὴν οἰκοῦμεν γῆν τῶν Παρθενῶνων.

Τρίτῃ τοῦ Μάη,
κόσμος βρωμαίει.

**Ὁ Φασουλῆς σὰν ὄνος
ψάλλει τὸν Μάη μόνος.**

Φ.—

Ἦλθε Μάης, ἦλθε Μας,
πρὸς τοὺς κήπους στρέφομεν,
καὶ συγχρόνως πρωτομάς
μὲ Μαίους στέφομεν.

Μας' οὔτ' ἀπράνα γρασιδία
ἐκπλωμένοι σὰν γαιδοῦρι
σταφανῶν μὲ βροιάζα
τοῦ Ρωμαϊκοῦ τῇ μούρῃ.

Σὲ γεύματ' ἄς καθίσωμε,
ἄς φάμε κ' ἄς μεθύσωμε,
κ' ἄς στρώσωμε χορὸς
οἱ κήπους ἀνθηροῦς.

Ἄνθη καὶ νῦν ἄς δρέψωμεν
καὶ μὲ χαρὰν ἄς στέψωμεν
τὸν κύριον Πρωθυπουργόν, ὅπου σὰν ἄνθος κλίνει,
καὶ θέλει μεταρρυθμίαις Ἱπποκρίτη νὰ γίνῃ.

Στάχους ἄς πλέψωμεν ἄνδρους
εἰς τοῦ Μαίου τοῦ φαιδρούς
κ' εὐώδεις παραδείσους.

Κ' ὑμνήσωμεν περὶ χαρεῖς
τοὺς πρώτους ἐν τοῖς σοδαροῖς,
τοὺς ἐν τοῖς πρώτοις ἴσους.

Ἄς ἀτενίσωμεν στρατούς,
μὰ καὶ κοκκίνους ἀετούς
τοῦ Κόντε τοῦ Κορφιᾶτη,
τοῦ νέου Στρατηλάτη,

Ἔτος χίλια κ' ὅκτω κ' ἐνιχόσας,
νέα δρᾶσι Ρωμηῶν μὲ τὴν γλῶσσαν.

Χίλια πάντα καὶ τριάντα
κ' ἱλαρότατα συμβάντα.

κ' ἄς τοὺς πετάξωμε' ψηλὰ
δεμένους μὲ κλωστή καλὰ.

Ἄς ἀτενίσωμεν κ' αὐτούς,
ποῦ χάσκουν ἐν ἀργίᾳ
καὶ βέλουν Ἱπποκρίτη.

Κ' ἐνυποσθῶμεν κοπετούς
καὶ σπαργμὸν καὶ θρήνον
τῶν δυστυχῶν ἐκείνων.

Ἄνθος πρωτομαγιά...
πῶς σ' ἔδωκε τὴν ὀγεῖα...
τί χαρεῖς! τί πανηγύρι!

Δώστε τόπο στὴν ὀργή,
μέλλοντές μας Ἱπποκρίτοι,
πρὶν νὰ γίνετε σὰν τσίρρα.

Στῆς χαρεῖς τοῦ χρυσομάλλη
μεταρρυθμίαις καὶ πάλι
γὰρ τὸ κράτος, ἀδελφοί.

Τοῦτο λέγεται οἱ κήπους,
τοῦτο λέγει κάθε τρίπους,
κ' ἡ Δωδὼν κ' οἱ Δελφοί.

Πορὸς αὐτὸς, ποῦ ξεποβάλλει
μὲς ἀπὸ Μαίων κάλλη;
Εἰν' ἐκεῖνος ὁ κομῆζων
τὸν μεγάλον Ἐρωθρόν,
καὶ τὸ πᾶν μεταρρυθμίζων
εἰς τὸ πείσμα τῶν νυθρῶν.

Ἄνθος πρωτομαγιά,
τί τραπέζι καὶ φαγά,
ποῖα φύσις γελαστή.

Βάλτε μου να πῶ κομμάτι
'στὴν ὄγεια τοῦ Κορφαῖτη...
γεῖά σου, μεταρρυθμιστή.

Βλέπω καὶ φαβορίταις,
βλέπω καὶ πολλοὺς σέλλους
καὶ θυμοὺς ρητόρων πάνυ.

Καί' ῥωτῶ τῆς μαργαρίταις
ἀν' ὁ Κόντης ἐπὶ τέλους
μεταρρυθμιστοὶ θὰ κἀνῃ.

"Ὅσα λούλουδα 'στοὺς κάμπους μαθημένα' ῥωτηθῆκαν
μὲ καὶ μὲ ψυχῆς μεγάλο,
κί' ἅλα μὰς ἀποκριθῆκαν
πῶς θὰ γίνῃ δίχως ἄλλο.

Σίγουρα λοιπὸν θὰ γίνῃ,
βρὲ διαβόντρου μου κουλούκμα,
καὶ καθεὶς ἀς κουτοσπίνῃ
μέσα' αὐ' ἀγκιναροκούκμα.

Σεῖς ὕπουργεῖον ἔρασταί, Μαῖων ῥόδα δρέφατε
καὶ τὸν Μπουφιῶνι στέφατε,
ποῦ γὰρ τὴν μεταρρυθμιστοὶ δουλεῖαίς μὲ φούνταις ἔχει
κί' ἀπάνω κάτω τρέχει.

Καὶ τοῖτον ἀξιώσωμεν στεφάνου,
κί' αὐτὸς τὴν μεταρρυθμιστοὶ κλωσσῇ,
κί' ἐθύμως κί' ὁ Νήονος ὁ Σταφάνου
κί' ἄλλα τῆς Κυδερονήσεως χρυσῷ.

Στέφατε μὲ Μαῖους τὸν Μπουφιῶνι,
τῶν χαρτοφυλακίων θιασῶται,
μὰ πάρτε καὶ κανένα κεραμίδι
νὰ τρίβεσθ' ἐν ἀνάγκῃ πότε πότε.

Μάης ἐπρόβαλε καὶ Μὰς
μ' ἕνα χαμόγελο γλυκύ,
κί' Ἀβερωπέλους προτομὰς
ἐσταφάνωσαμεν ἐκεῖ.

Εἰς τὰς Ἀθήνας σεβαστὰ
μετεκομίσσαμεν δοτὰ
ἐν παρατάξει καὶ πομπῇ
καὶ στρατιῶν ἀναλαμπῇ.

Μὲ τόνους ἐλαλήσαμεν
ἐνθουσιαστικούς,
πάλιν ἀνεπολήσαμεν
Ἡρώδας Ἀτακούς.

Τὸν ἱκανοποιήσαμε κί' αὐτὸν τὸν Ἡπειρώτη
καὶ τὸν δωρεοδότῃ,
ποῦ δὲν λυπήθηκε λεφτὰ
καὶ μὰς ἀνεμαρμύρωσε
τὰ Στάδια τὰ ζῆλευτὰ,
ποῦ κόσμος τὰ καμάρωσε.

Κί' ἐπιθυμῶ κί' ἐγὼ πολὺ
'στὸ Στάδιον ἐκεῖνο
δρομεὺς ταχὺς νὰ γίνω.

Κί' ἔταν ἀνάγκη τὸ καλὴ
χωρὶς κανένα φόβο
κουμποῦρι νὰ τὸ κόβω.

Τὸν ἱκανοποιήσαμε τὸν ἄνδρα τὸν γενναῖον
μὲ μίαν πάνδημον πομπὴν τῆς γῆς τῶν Ἀθηναίων,
καὶ ὀλέποντες τὸ Στάδιον, ποῦ κατεφωτοδόλει,
Θεὸς 'σχωρῶστον εἴπαμε γὰρ τὸν Ἀβέρωφ δλοι,
κί' ἔστω μεγάλ' ἡ φήμῃ του
κί' εὐλογημέν' ἡ μνήμη του.

Ἀάρνακας μεταφέραμεν λειψάνων ἀπὸ Αἰγύπτου
'στὸ χῶμα τὸ περικλυτὸν τῆς γῆς τῆς μουσολήπτου,
καὶ προτομὰς εὐεργετῶν ἐπαίδρυναν τὰ χάλια μὰς
καὶ μὲς 'στὸν ἡλιοψήσαμε καὶ πάλι τὰ κεφάλια μὰς.

Κί' εἶπα κί' ἐγὼ σὰν Πίνδαρος καὶ φάλητος ὀψιπέτης:
εἶθε καὶ κάποιος νὰ βρεθῇ μεγάλος εὐεργέτης,
ὅπου νὰ τρέφῃ δωρεὰν στομάχια χασομέρικα
καὶ νὰ μὴν τρέχουνε πολλοὶ γὰρ πλοῦτῃ 'στὴν Ἀμερῖκα.

(Ἐνθ' τοιαῦτα μοναχὸς ὁ Φασουλῆς προσφέρει
ὁ Περικλῆτος ἔρχεται μὲ Μάηδες 'στὸ χέρι).

Περὶ μεταρρυθμίσεως λαλοῦν τῆς Κυδερονήσεως.

Φ. — Ἐλα νὰ φάμε, Περικλῆ, καμμὰ ταιροσαλάτα.

Π. — Τάμαθε ἀδελφοῦλῃ μου, τὰ θλιβερά μαντάτα;

Φ. — Ὅχι, δὲν ξέρω τίποτε... Καρδιά πολλὴν ἐργάσις,
κί' ἡ νέα μεταρρυθμιστοὶ θαρρῶ πῶς ἐναυάγησε.

Φ. — Βρὲ Περικλῆ, μῆλα καλὰ...

Π. — Πολλὴν ἐγάνωσε μγαλὰ

ὁ Κόντης τὸ πῖπιν...

Φ. — Σοῦ λέω πῶς θὰ γίνῃ.

Π. — Σοῦ λέω πῶς δὲν γίνεται...

Φ. — Σοῦ λέω πῶς ἐτέλεωσε.

Π. — Ἐγὼ σοῦ λέω, Φασουλῆ, 'στὰ πόδια πῶς τοὺς ἔλωσε.

Φ. — Εἶδα καμπόσους ὕπουργοὺς μὲ μούτρα γελασμένα.

Π. — Ἐγὼ τοὺς εἶδα, Φασουλῆ, μὲ μούτρα λυπημένα.

Φ. — Κακὴ σου μέρα, μπουνταλά,

δὲν θὰ τοὺς κύτταξες καλὰ.

Π. — Τοὺς εἶδα τοὺς καυμένους
πολὺ συλλογισμένους.

Φ. — Δὲν ἔτυχε τὸν Μπαλιατζῆ νὰ τὸν ἴδῃς, κασοῖδῃ;

Π. — Τὸν εἶδα κάπως σκυθρωπὸ μαζὶ μὲ τὸν Μπουφιῶνι.

Φ. — Κί' ὁ Στάης;

Π. — Περπατεῖ σκυφτός

κί' ὁ Σπύρος ὁ καυμένος.

Φ. — Κί' ὁ Στράτος;

Π. — Φαίνεται κί' αὐτὸς

κάπως συλλογισμένος.

Φ. — Κί' ὁ Γούναρης ὁ Πατρινοῦς;...

Π. — Ἐστὴν Πάτρα περιμένει,

κί' ἄλλοι προσμένουν ὕπουργοὶ νὰ γίνουν οἱ καυμένοι.

"Ὅλοι διαβαίνον κατηγρεῖς, καὶ οἱ Κλαυδιῶν καὶ τοὺς βλέπω περιλόπους.

Κί' ἀπὸ τὴν λύπην τῶν αὐτῶν κί' ἀπὸ τὴν ἀθυμίαν
καθένας συμπεραίνει
τὸ στάτους κὼδ πῶς μένει,
καὶ νέαν μεταρρυθμιστοὶ δὲν ἔχομεν καμμίαν.